

liar; una altra a l'anamnesi individual. A un costat hi ha lloc per a les dades referents als aparells respiratori i circulatori (paradigmes toràcics, examen rentgenològic); a l'altre hi ha espai per a les dades de l'aparell digestiu, l'aparell gènito-urinari, el sistema nerviós, el sistema locomotor, el sistema limfàtic, el sistema endocrí-simpàtic, els teguments, l'aparell de la visió, l'aparell de l'audició... La cartolina, la fitxa, té dues fulles. Obrint-la resta visible l'espai per a les dades antropomètriques: pes, talla, segment antropomètric, bust, dinamometria, pirímetre cranial, diàmetre cranial antero-posterior, diàmetre cranial transversal, índex cefàlic, pulsacions, pressió arterial, respiracions, perímetre toràcic, diàmetre toràcic antero posterior, diàmetre toràcic transversal, índex toràcic, capacitat vital espiromètrica, índex vital, agudesa visual, agudesa auditiva... En la darrera plana són comparats els reconeixements mèdics periòdics.

Imagineu uns centenars d'aquestes fitxes, curosament emplenades, dins del fitxer d'un bell edifici amb grans finestres, amb un pati extens... i penseu de seguida que no es pot demanar més.

Sobre la taula, davant nostre, tenim aquests dos documents. El primitivisme del primer fa que el segon resulti més afalagador, més encoratjador. Ah, infants, quina altra manera d'esguardar-vos!

Però la realitat s'imposa severament. Malgrat això la meta no és pas aconseguida. Potser aviat!... No ens enganyem: manquen els passos més difícils.

Anant d'excursió, hom haurà pogut observar com enganya l'arquitectura de les serralades en els paratges muntanyencs desconeguts; determinem una fitxa, calculem aproximadament la distància, embrenem confiats la marxa... i fondals insospitats, tossals imprevistos, pendents intransitables, crestes abruptes, ens allunyen a mesura que avancem, d'aquell terme cobejat que no creïem difícil d'abastar. Els problemes escolars de la salut de l'infant produeixen aquest mateix efecte. No ens seria difícil de trobar qui, encara ara, creuria encertat amb poques paraules una solució pràctica immediata, definitiva, global a aquesta qüestió que d'una manera tan viva interessa a l'escola i a la collectivitat. S'enganyaria, però; aquests problemes s'enfondeixen i s'eixam plen així que són tractats d'una manera seriosa. Són problemes que es van resolent a poc a poc. Fer una fitxa no costa tant.

Manquen els passos més difícils. Un dels primers obstacles a vencer prove de la mateixa collectivitat. Dels mateixos pares als quals van de dret els fruits d'aquestes campanyes regeneradores. I als pares se'ls podria dir: Tingueu cura, els especialistes diuen que un 40'70 % dels nens poden emmalaltir de difteria, que un 61'56 % estan malalts de tuberculosi, que d'un examen fet amb 24 milions d'escolars es va concloure que un 60 % eren víctimes de defectes visuals prou greus per reclamar un tractament... Però què? Teniu altres cabòries? Us cansen aquestes dades? Dubteu de la seva veracitat?... Vulqueu almenys venir amb mi; vosaltres, els pares. Veniu amb mi fins estar enfront d'un d'aquests Grups escolars barcelonins, el Lluís Vives, per exemple, enclavat a la barriada més obrera, la més vostra, a la típica reconada de suburbi que altre temps coneixi tothom per L'Olivereta. Que t'emociona més d'aquesta gran escola? Siques sincer, digues-m'ho a cau d'orella. Les flors de les platabandes? La magnitud de l'edifici? El luxe dels esgrafiats?... No segueixis, doncs. El que t'hauria d'emocionar fonament, per sobre de tot, és l'entusiasme i la capacitat dels mestres que hi treballen; el pensar que els infants hi troben alegria, llum, sol, aules netes i sanitàses, pati d'esplai, eines d'esport, dutxes, revisions mèdiques... I això ho hauries de valorar molt, perquè ets pare, i ho hauries de desitjar així mateix per tothom, perquè ets ciutadà.

UNA AULA DEL GRUP
ESCOLAR LLUÍS VIVES,
DE SANS

Lluís Vives

de l'Acadèmia d'Higiene de Catalunya